

Isabel Garcia Canet

L'os de la música

bromera poesia

Hem après amb el temps a saber esperar:
a garbellar el fruit

i destriar-ne la corfa,

i ara ens sorprèn l'art d'estimar:
gremi que s'extingeix a colps de colze tosc
damunt la taula coixa.

D'AQUEST MUR HISTORIAT
DE LA NOVA INFANTESA

Sempre he volgut llegir harmonies ocultes,
interpretar els gestos dels pensaments ja morts,
cercar l'indret més senzill per al mot
i alimentar-me d'ell com l'embrió dins l'úter.

He pujat al cavall trocaic i, amb el seu ritme,
m'han embriagat les flaires de pluges vividores,
m'han colpejat el cos tots els girs del trajecte:
turons, penya-segats, ironies, metàfores,
algun bri d'aire fresc, l'alè d'algun captaire.
Ara sóc la darrera pedra del camí
la que s'esmola lenta i espera una altra pedra.

L'OS DE LA MÚSICA

L'os de la música em feia mal, però
a la fi també vaig riure.

PEP ALBANELL

Com si ploràrem sense llàgrimes als ulls
corria el riu creixent galtes avall,
mudaria la pell com el calfred el cos
dins l'ullal profund, salat de memòria.

Hem après amb el temps a saber esperar:
a garbellar el fruit
i destriar-ne la corfa,
i ara ens sorprèn l'art d'estimar:
gremi que s'extingeix a colps de colze tosc
damunt la taula coixa.

Som artesans de nòmina perduda,
àgils de mans, de cos i d'esperit,
els viatgers de caminar descalç
la terra d'aigua,
anells d'arbres tallats allerats d'ombra,
l'harmonia d'objectes perduts
que encara posseïm,

valuosos fantasmes de la vida;
corrent de fons que estreny del ventre el coll,
i sadollats d'amor patim la desgana
de digerir qualsevol paraula de carn
que no siga la nostra.

SENDERS

Olorem el verd,
la cruesa de llum,
gemecs del primer sol a les Agudes,
camines tu davant amb pas lleuger,
jo em perd enmig l'esclat de tants silencis:

un balanceig de fulles als turmells,
el bressoleig constant de presents ocres.
M'adorm el pensament l'indecís vol
d'un pobre ocell que tem de no saber
tornar-hi al niu sense prendre la molla:
el mapa de penombra familiar,
la brúixola del bosc sense diademes;
batecs d'un ara escrit fora del marge,
dues mans de memòria com la pedra.

Del buit de fam brolla el viatge:
el teu camí el meu, la veu, la senda.

EL LLENGUATGE DELS COSSOS

Asseguts en la humitat del crepuscle
somriem cadascú al seu lloc;
la música corprèn llunyanies,
garbellem els gestos quan ja no hi són:
paraules que ens treuen la pols
i ens fan més nosaltres,
vives espelmes acerant la nit,
que ens dirà
si aquest és el camí que cal llaurar
—canyars de verd silenci—
o si cal plegar les canyes
i navegar, navegar...

DE BLAT LA MIRADA

Li germina forment als ulls
quan la carn d'ell de suor l'assaona:
els queviures que la nodreixen
si s'obre als dies.

La farina i l'oli, l'aigua i la sal
als cercles del silenci s'encadenen,
s'estoven amb la llum del sol,
dels ciris, dels fanals,
i és tan fèrtil l'espiga als seus camps
que la calor de la terra
brama per coure'ls a foc lent
de blat la mirada.

OFRENA

Quin caminant fa brases dels meus ulls?
On és el toll de la boca de mar que em crema?

Flama de fusta vella encesa a l'hora justa.

Em cou la gola, el ventre: angoixa
de saber que he trobat aquest niu-forn
sense llenya ni sal que m'alimente lluny;
viurem tots dos cansats,
agosarats per avarícia
i encara en voldrem més,
d'açò tan exquisit
i humil que ens ha donat la vida:

amors breus de butxaca,
de paper i bolígraf,
de cantons de dissabte a la nit,
de dimecres blancs sense curs en la lluna.

I voldrem ser la negror més felina
dels atzucacs de la nova intempèrie,
amagant-nos pels estrets carrerons
ens perdrem de nou a força de paraules.

Hem traït la nostra raó
i som a l'escenari del Princesa:
ara, inventem el públic,
i que s'assega en les arnades butaques,
apaguem els llums.
Cridaré l'apuntador si no hi véns
i que em dicte la part que et correspon.

El monòleg se'm farà etern
si caic al llit de pedra.
M'ofegaré en les algues d'aquest roig estimar
i seré roca en la mar
o soca d'arrel,
captaire embriagada,
au migratòria, ofrena.